

JEROEN SPITZENBERGER

'ALLES MET LIEFDE'

Sinds zijn doorbraak als Prins Valentijn in 'Alles is liefde' speelt het leven van Jeroen Spitzenberger (36) zich af in een hogedrukketel. Hij trouwde zijn Mexicaanse mail-liefde, kreeg rap twee zontjes én acteert zich suf.

interview

interview Sara van Gorp foto's Janey van Ierland

Jeroen en zijn jongens: Diego (8 maanden) en Milan (2,5). 'Hoe moe ik soms ook ben, toch denk ik: niet zeiken.'

“Een jaar of elf was ik toen ik al wist dat ik ooit kinderen wilde. Puur gevoel was dat, ik weet het nog. Ik had het idee: vader moet ik worden. Zo’n ding wat je moet doen in het leven.” En hij deed het. Samen met de Mexicaanse actrice en schrijfster Olinda (28) heeft hij twee zoons: Milan (2,5) en Diego (8 maanden). Voor de hand liggend was het niet dat ze elkaar zouden ontmoeten. “Een bizarre samenloop van allemaal kleine omstandigheden,” noemt Jeroen het. En: “Het moest blijkbaar zo zijn.” Ze leerden elkaar kennen in Italië, waar ze een maand lang dezelfde internationale cursus deden: Commedia dell’arte, een Italiaanse traditie van archetypes spelen. “Blijkbaar wilden we dat allebei doen; zij uit Mexico City, ik uit Amsterdam. Zij zat in een relatie, ik zat in een relatie. Ik was gecharmeerd van haar, maar mijn relatie ging goed, daar geloofde ik in. Ik had nooit gedacht dat ons leven zo zou lopen.”

Ze hielden contact, dat wel, en dat contact bleek close. Schrijven deden ze. Elke week een mail. “Mijn relatie ging uit en we bleven schrijven. Door die brieven kenden we elkaar eigenlijk heel goed, je weet hoe de ander denkt.” De vonk sloeg over. Na een jaar intercontinentaal knetterverliefd zijn, ging Olinda in Bristol studeren en weer een jaar later woonden ze samen in Amsterdam.

“Eigenlijk is ons leven in de vijf jaar dat Olinda in Nederland woont een hogedrukketel van

gebeurtenissen. Haar immigratie, inburgering, trouwen, mijn moeder overleed, Olinda’s zoeken naar werk, mijn doorbraak, kind krijgen, verhuizen, tweede kind.” Een rollercoaster die op zich rustiger had kunnen zijn, want Olinda was 25 toen Milan werd geboren, Jeroen 32 – geen alarmfase 4 qua biologische klok. “Mijn moeder overleed, dat was een soort les. Het leven laat zich niet regisseren en het wacht niet op jou. Het leven doet, dus dan moet jij ook doen. Je moet doen wat voor jou belangrijk is. Al snel kwamen we erachter dat we niet moesten wachten met wat we heel graag wilden. Namelijk kinderen krijgen.”

Jeroens schema is razend druk en vaak nogal onoverzichtelijk – hij kan vandaag horen dat hij over vier dagen de hele dag en nacht moet draaien. Daarom is Olinda thuis met Milan en Diego. “Haar werk ligt nu stil omdat er twee van die kleine apen zijn. Er moet een papa of mama thuis zijn, vinden wij. Ze worstelt er wel mee, hoezeer ze er ook van geniet om de kinderen stap voor stap te begeleiden.” Hoe houdt Jeroen het vol, nu al vijf jaar in de hogedrukketel? Hij maakt totaal niet de indruk dat hij eronder lijdt. Vertelt ontspannen en met smaak, vrolijk. Ook al heeft hij een slechte nacht gehad, staat hij vanavond in het theater met een stuk van Shakespeare en moet hij morgennacht draaien voor een telefilm. Dat vraagt snel schakelen en een fors reservoir aan energie. Loopt hij op z’n tenen? “Voortdurend. En ja, soms is het overleven. Maar hoe moe ik ook ben, toch denk ik: niet zeiken! De halve wereld doet het, mijn ouders hebben het gedaan. Iedereen knokt dagelijks om alle ballen in de lucht te houden. Als ik naar mijn kinderloze jaren kijk, denk ik wel: hoe heb ik durven

‘VAN MIJN MOEDERS DOOD LEERDEN WE DAT WE NIET MOESTEN WACHTEN MET KINDEREN’

beweren dat ik het druk had, dat ik moe was? Aanstellers, hou je bek! Krijg eerst kinderen, dan praten we verder. Ik begrijp mijn ouders beter, het is alsof je tapt uit een reservoir van emoties, gedachten en angsten. Wat me ook weer heel niet-uniek maakt. Nederig, dat word ik ervan.”

Wat hij van vroeger op zijn zoons wil overdragen: dat het thuis veilig is, hoezeer je het ook verkloot. “Dan gaan we het erover hebben, met liefde. En met humor. Dat je via humor kritiek geeft op elkaar, heeft mij mondig gemaakt. Vooral mijn moeder had temperament, was niet bang voor ruzie. ‘We houden van elkaar, maar we zijn het even heel erg niet met elkaar eens.’ Dat idee. En de ander in zijn waarde laten. Vroeger bij mij thuis, en nu ook met Olinda, is duidelijk: je praat niet negatief over elkaar, daarin moet je jezelf beheersen. Dingen gillen, dat doen we niet.” Temperament heeft Jeroen wel meegekregen, net als Olinda. Bij hen geen onderhuidse erger-

JEROENS MOMENTEN

Ultiem vadermoment: Ze geboren zien worden, dat is magisch. Ook bij de tweede. Ze eruit zien komen, dat het mensjes zijn en dat het werkt, daar word je sprakeloos van. **Oplaadmoment:** Krant, koffie, jus d’orange, muziek, ’s ochtends. En dat minstens een half uur iedereen z’n mond houdt. Dat lukt nooit, haha. **Ontroerend moment:** Bij Diego dat ie leert lachen. Dat je denkt: wat komt daar nou voor geluid uit? Té lief. **Ontroerend bij Milan nu vind ik alles wat ie leert.** **Irritatiemoment:** Onderhandelingen met Milan midden in de nacht, die moeten niet te lang duren. **Mooiste moment met Olinda:** ’s Avonds als we moe zijn. Milan en Diego liggen eindelijk in hun nest, de keuken is schoon. Dan ben je wel klaar met die kinderen, zou je zeggen. Maar dan gaan we erover praten: jeezus, wat waren ze weer leuk vandaag. Dat vind ik mooi.

Tijdens filmopnames in het buitenland woont het gezin in een hotel.

‘ZE GEBOREN ZIEN WORDEN, DAT IS MAGISCH. DAAR WORD JE SPRAKELOOS VAN’

nissen en drie weken wachten tot iemand iets zegt. “Drie weken? Als het drie kwartier is, is het veel, haha. Dan is het bambemboom. Voordat we de jongens hadden, was ik soms afwezig, terwijl ik er wel was. Dan zat ik in mijn hoofd, denkend aan werk. Olinda sprak me daar dan op aan. Nu is dat niet meer nodig. Kinderen trekken je daar wel bij weg; die hebben een luier nodig, willen spelen. Ik kan me minder permitteren om vooral met mezelf bezig te zijn.” Praten over de opvoeding doet Olinda en Jeroen vaak. Voortdurend, eigenlijk. Ze willen het goed doen. Consequent. Verstandig. Streng maar rechtvaardig. Zo rust-reinheid-regelmaat mogelijk. “We leggen de lat hoog voor onszelf. De ouderwetse waarden, ja, daar geloof ik wel in. Tegelijkertijd is het in ons leven soms onhaalbaar.” Want ze zijn veel onderweg – het hele gezin gaat tot nu toe mee als Jeroen in het buitenland moet draaien. Tijdens de opnames van de familiefilm ‘Tony 10’, bijvoorbeeld. “We draaiden in Oost-Duitsland, daar zaten we lekker vijf weken met z’n

drieën in een hotelkamer. Het was mooi weer, we waren veel buiten. Natuurlijk zijn er momenten dat je denkt: bleh. Maar die heb je thuis ook. Daar konden we in elk geval lachen met Annet (Malherbe, red.), Rifka (Lodeizen, red.) en Faas (Wijn, red.)”

‘Süskind’ was een ander verhaal. Diego was net twee weken oud toen Jeroen naar Roemenië moest voor opnames. Wekenlang. “Eerst vloog ik op en neer, maar dat was te zwaar en we misten elkaar te veel. Na anderhalve week en twee keer vliegen besloten we dat Olinda daarheen zou komen. Dus is ze met twee jongetjes onder haar arm, samen met haar moeder die zou helpen, naar Roemenië gevlogen. Ik draaide overdag, maar dan kon ik de kinderen in elk geval geregeld in bed leggen en slapen Olinda en ik samen.” Zie dan maar eens het credo van rust, reinheid, regelmaat vast te houden. Maar dat doen ze met rituelen en regels. “We proberen de structuur in ons leven onder alle omstandigheden vol te houden, of we nou in Mexico, Oost-Duitsland of

Te beschermend wil Jeroen niet zijn. 'Laat ze maar zand doorslikken.'

'TOEN WE 'SÜSKIND' DRAAIDEN VOELDE IK ME KWETSBAAR, DAT DOET EEN BABY MET JE'

zijn ze ook niet. "Ik vind het belangrijk dat ze op hun bek leren gaan en zand doorslikken. Het maakt me ook geen reet uit, ik zou ze er alleen maar mee beperken."

In de films 'Süskind' en 'Tony 10', waarin Jeroen momenteel te zien is, speelt het vaderschap een belangrijke rol. In 'Süskind' speelt hij Süskind, de man die in de Tweede Wereldoorlog duizend kinderen redt. Tegelijkertijd wil hij zijn gezin beschermen, dat is zijn oerdrift, maar hij moet kiezen. In 'Tony 10' is hij een vader die van z'n kind moet leren hoe hij een goede vader moet zijn. Heeft Jeroens eigen vaderschap iets toegevoegd tijdens het spelen? "Ja, het gevoel om een papa te zijn is bijna niet uit te leggen. In 'Tony 10' kon ik scherper zien hoe Gilles het aanpakt. Hij wil een vriend zijn voor Tony, neemt 'm tot diep in de nacht mee naar jazzclubs, waar hij met vrouwen staat te flirten. Die onverantwoordelijkheid heb ik nooit gehad. Wat Gilles voor je inneemt, is dat hij iets jongensachtigs heeft, bravoure. Alleen: hij is geen goede opvoeder." Het is vooral een vrolijke film, maar Jeroen zat toch wel even te huilen toen hij de film zag. "Verdomme, die ouders gaan gewoon uit elkaar. Gilles is daar niet mee bezig, die denkt: o jammer. Maar als je het vanuit Tony ziet, denk je: o man o man o man." 'Süskind' is niet alleen een compleet andere film, Jeroen zat ook in een heel andere situatie. "Ik neem mezelf mee in elke rol, dus ook wie ik ben. Toen we 'Süskind' draaiden was ik net voor de tweede keer een nieuwbakken vader. Ik voelde me kwetsbaar, dat doet een kleine baby met je. De film gaat over verlies, over offers brengen. Dat kwam dichtbij, de thematiek van de film is zo heftig. Toen Olinda de film voor het eerst zag, huilde ze tranen met tuiten. Tijdens het spelen voelde ik al: ik moet putten uit iets van mij als vader, iets wat herkenbaar is voor de mensen die kijken die ook ouders zijn. Mijn register als acteur heeft zich verdiept, omdat Diego en Milan er zijn." ●

◀ Boekarest zitten. Ook in zo'n hotelkamer maken we een speelhoek. Hier zet je je schoenen neer, nu gaan we een uurtje wandelen, om acht uur naar bed en daarvoor mag je een uurtje Donald Duck kijken op de computer. Ik hoop dat de wereld daardoor overzichtelijk blijft, herkenbaar. Dat Milan niet hoeft te denken: wat is dit voor leven, wat gebeurt er nou weer? En we brengen veel tijd met de kinderen door. Ik vind het waanzinnig leuk en ik denk dat we vrolijke, *outgoing* ouders zijn." Dat steeds verkassen maakt Jeroen inschikkelijker, al kan hij ook hard zijn en zeggen: niet zeuren, we doen het zo. "Dat kunnen kinderen goed hebben. Ik wil ook niet dat opvoeden een soort onderhandelen wordt." Extreem beschermend

PRINS JEROEN

Jeroen Spitzberger (Rotterdam, 20 januari 1976) was al toneelacteur (o.a. bij Toneelgroep Amsterdam), speelde in films (o.a. 'De Tweeling') en was op tv te zien (o.a. in 'Baantjer'), maar als Prins Valentijn in 'Alles is liefde' werd hij in 2007 bekend bij het grote publiek. Sindsdien is hij verbonden aan het Nationale Toneel en speelde in onder meer de tv-serie 'Annie M.G.' en de film 'Tirza'. Jeroen is nu te zien in de films: 'Süskind' en 'Tony 10'. Vanaf 9 maart staat hij in het theater met 'De Prooi'. Met zijn vrouw actrice/schrijfster Olinda Larralde Ortiz (28) kreeg hij twee zonen: Milan (2,5) en Diego (8 maanden).